

hvad en Mand, der kommer ganske ny ind i Stillingen, beslutter sig til at gjøre. Heri indeholdes en særlig Grund, som kunde gjøre det endnu mere forklarligt, end det maafe ellers er, at man ikke paa det omhandlede Tidspunkt kunde formode, at den Sum, hvorom der er Tale, ikke vilde komme til Udgift inden Regnskabs Afslutning. Naar det ærede kongevalgte Medlem paaberaabte sig, at den daværende Finantsminister havde sagt, at de omtalte Penge selvfølgelig vare gaaede ud af Kassen, saa vil det jo let ses, at netop den Omstændighed, at et Forslag til en Tilleggsbevillingslov forelaa til Behandling, som angik en betydelig Del af de paagjældende Beløb, maatte være hans Mening. Hans Mening maatte kun være den, at Beløbene retlig vilde være at afforte i Regnskabsbeholdningen, som derfor ved Aarets Slutning vilde være 1 Million mindre, end man tidligere havde antaget. Dette er Noget, som det synes mig maatte ligge overmaade nær for det ærede Medlem selv at se.

Sagen er altsaa den, at den Slags foreløbige Oversigter, som der her er Tale om, maa man kun betragte for, hvad de ere. Naar der er Tale om Regnskaberne, og naar man kun har at holde sig til, hvilke Summer der virkelig ere komne ind, og gaaede ud, saa skal Finantsministeren paa ethvert Tidspunkt kunne angive det nøiagtigt paa mindre end en Skilling; men, hvor der er Tale om Gjætning, om hvad der skal ske i Løbet af de næste 6 Uger, der kan man ikke forlange, at Finantsministeren skal komme med en Angivelse af en tilsvarende Nøiagtighed. — Nu har det ærede kongevalgte Medlem (Fischer) vel dernæst sagt, at den af ham fremdragne Oversigt havde havt stor Betydning med Hensyn til Indkomstskatten. Men hertil maa da jeg bemærke, at jeg paa det Bestemteste maa sige, at jeg ikke har kunnet finde et eneste Punkt, hvor Finantsministeren har paaberaabt sig Hensynet til Resultatet af denne Oversigt som en Grund til at gaa ind paa Indkomstskatten. Forbindelsen mellem den og Indkomstskatten er ikke kommen fra Finantsministeren, men, som det ærede Medlem bemærkede, fra det Udvalg, der dengang her forhandlede Indkomstskatten. Det

ærede Medlem har selv fortalt os, at han og et andet Medlem af Udvalget indsaa, at denne Oversigt ikke var det Afgjørende i Sagen, men at Begjæringen om Indkomstskatten maatte støttes paa ganske andre Grunde end netop paa den, og at den stete Forudberegning ikke kunde have nogen synderlig Betydning med Hensyn til Spørgsmaalet om den nævnte Skat. Men, naar den gjorte Forudberegning saaledes ikke var kommen frem fra Finantsministerens Side, netop for at begrunde Indkomstskatten, saa synes det mig dog virkelig, at det er en overdreven Fordring at stille til Finantsministeren, at han netop skulde have henledet Opmærksomheden paa, at den ikke var afgjørende i saa Henseende. Det ærede Medlem har da ogsaa som Statsrevisor havt ganske anden Veilighed til at faae at se, hvor overordentlig begrundet Fordringerne om en Indkomstskat dengang var. Selve det Finantsaar 1869—70, hvis Regnskab i dette Dieblit foreligger for Thinget til Behandling, var nemlig netop et af de sørgeligste Finantsaar, som vi have haft, fordi vi ingen Indkomstskat havde faaet tidligere. Vi brugte i det Aar af vor Formue mellem 2½ og 3 Millioner mere, end vi afbetalte paa vor Gjæld, og det vilde i mine Dine være en virkelig Ulykke for vore Finanser, naar flere saadanne Finantsaar skulde komme. Det er dette, som det paagjældende Regnskabsaars Resultater skulde lære os med Hensyn til Nødvendigheden af en Indkomstskat, at den i det Dieblit og med Hensyn til det foregaaende Finantsaars Resultat var i høi Grad nødvendig. Men heller ikke derpaa støttede iøvrigt min ærede Forgænger sit Forlangende om en saadan Skat, men han støttede det paa Budgettet, og derpaa skulle den Slags Skattebegjæringer ogsaa støttes; det vil bedst fremstille deres Nødvendighed. — Jeg vil dog sige Et til endnu, og det er, at da jeg indtraadte som Finantsminister, kort efter at den nævnte Oversigt var givet, havde jeg den rigeste Veilighed til at overbevise mig om, hvor rigtigt min Forgænger havde handlet ved at kræve en Indkomstskat. Vor Statskasse var nemlig den Gang i en udsel Tilstand, i en saadan Tilstand, at jeg i den første Termin, der kom,